

Mijn oom is een dief

ginge Bergh en Marieke van Ditshuizen

Mijn oom is een dief

'Jij daar! Uit die lift! Nul!'

Eén van de boeven trekt me hardhandig uit het liftgat.
Mijn benen zijn nog stijf van het dubbel toegeklapt
zitten en ik val voorover op de vloer.

Mijn oom schiet vooruit om mij te helpen,
maar hij krijgt meteen een klap.

Ik zie hoe hij geschrokken naar zijn
hoofd grijpt en verwaasd tegen de
muur neerploft.

Floor gaat logeren bij haar oom.
Maar die houdt er een
merkwaardige hobby
op na.

Hij neemt Floor mee.
En dan loopt het helemaal
mis ...

BIB-BOX ★

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
4. Sinoma company

BIB-BOX ★

ook op **bingel**

BIB-BOX ★

Mijn oom is een dief

Inge Bergh

illustraties van Marieke van Ditshuizen

VAN IN

1 ADERLATING

Dat heb ik weer! Mam en pap moeten nog een week werken voor we op reis kunnen vertrekken. En dus word ik schaamteloos gedumpt. Niet in een sport- of creakamp. Neen, daar had het nog leuk kunnen worden. Er zitten altijd wel wat bekenden in zo'n kamp. Buurtkinderen met wie je de grootste lol kunt hebben. Je kent dat wel: beetje dollen met de leiding en liggen babbelen tot ver na bedtijd.

Maar zo'n kamp is volgens mijn vader zijn geld absoluut niet waard. En bovendien 'een serieuze financiële aderlating'. Mijn vader bewijst graag dat zijn tong niet vlug in een knoop draait.

Ik heb het woord aderlating opgezocht in het online woordenboek. Het betekent dat men bloed uit je ader trekt. Dat deed men vroeger dus door met een scherp mes in je huid te kerven. Men had zelfs een naam voor die messen: 'vlijmen'. Dan lag je daar op je rug leeg te bloeden om zagezgd weer gezond te worden. Of men plaatste bloedzuigers op je huid. Die bloedzuigers zien er een beetje uit als dikke naaktslakken. Ze zuigen zich helemaal vol met jouw bloed en als ze volstaan zijn vallen ze, plets, op de grond. Jaikes!

Mijn vader wil eigenlijk gewoon zeggen dat zo'n kamp een dure grap is. Volwassenen spreken graag geheimtaal. En ze bedenken vaak oplossingen die hen goed uitkomen.

Zoals hun enige kind dumpen bij een oom die ze amper kennen.

2 NERD

Mijn oom is een 'ongelofelijke nerd'. Dat heb ik mijn ouders gisteren zelf horen zeggen. Een nerd is dus een sulletje. Zo stond het toch in de synoniemenlijst die ik op internet vond. Dat viel nog mee, vond ik. Er stonden ook nog grappige woorden in de lijst, zoals jandoezel, labbekak en frul. Ik heb ze meteen genoteerd om te gebruiken op school. Altijd handig zo'n scheldwoordenlijst-je! Wat verder in de lijst stond er nog 'wereldvreemd persoon' en 'freak'. Dat laatste is Engels, je spreekt het uit als friek, maar met een lange 'e'.

En toen ik dat opzocht werd het helemaal leuk. In het lijstje met zoekresultaten stond: bezetene, doordrijver, dweper, fanatiekeling en nog meer van dat moois. Maar het werd pas echt interessant toen ik beelden bekeek van allerlei soorten freaks. Ik zag mannen met hoorns op hun kale schedel en dessertborden in hun onderlip en vrouwen met baarden en nepstaarten. Eén dame liet zichzelf helemaal ombouwen tot een kat. Zou mijn oom ook zo gek zijn? De laatste keer dat ik hem zag leek hij eerder het saai type. Maar dat was zeven maanden geleden. Hoe meer beelden ik bekeek hoe ongeruster ik werd.

Je zou denken dat mijn ouders mij ver van zo'n geflipte gek willen houden. Maar ze zitten er helemaal niet mee.

'Oom Mark is geen halve gare', beweerden ze zonder blozen.

'Je zult er de tijd van je leven hebben.'

En nog meer van die leugens. Het was pijnlijk duidelijk dat ze van mij af wilden.

3 AFLUISTEREN

Gisterenavond hoorde ik mijn ouders in de badkamer stilletjes tegen elkaar praten. Ze maakten zich klaar om naar bed te gaan en dachten waarschijnlijk dat ik al sliep. Mispoes! Ik was klaarwakker en hoorde bijna alles wat ze zeiden.

'Dus morgenochtend komt Mark onze Floor ophalen?' vroeg mijn vader.

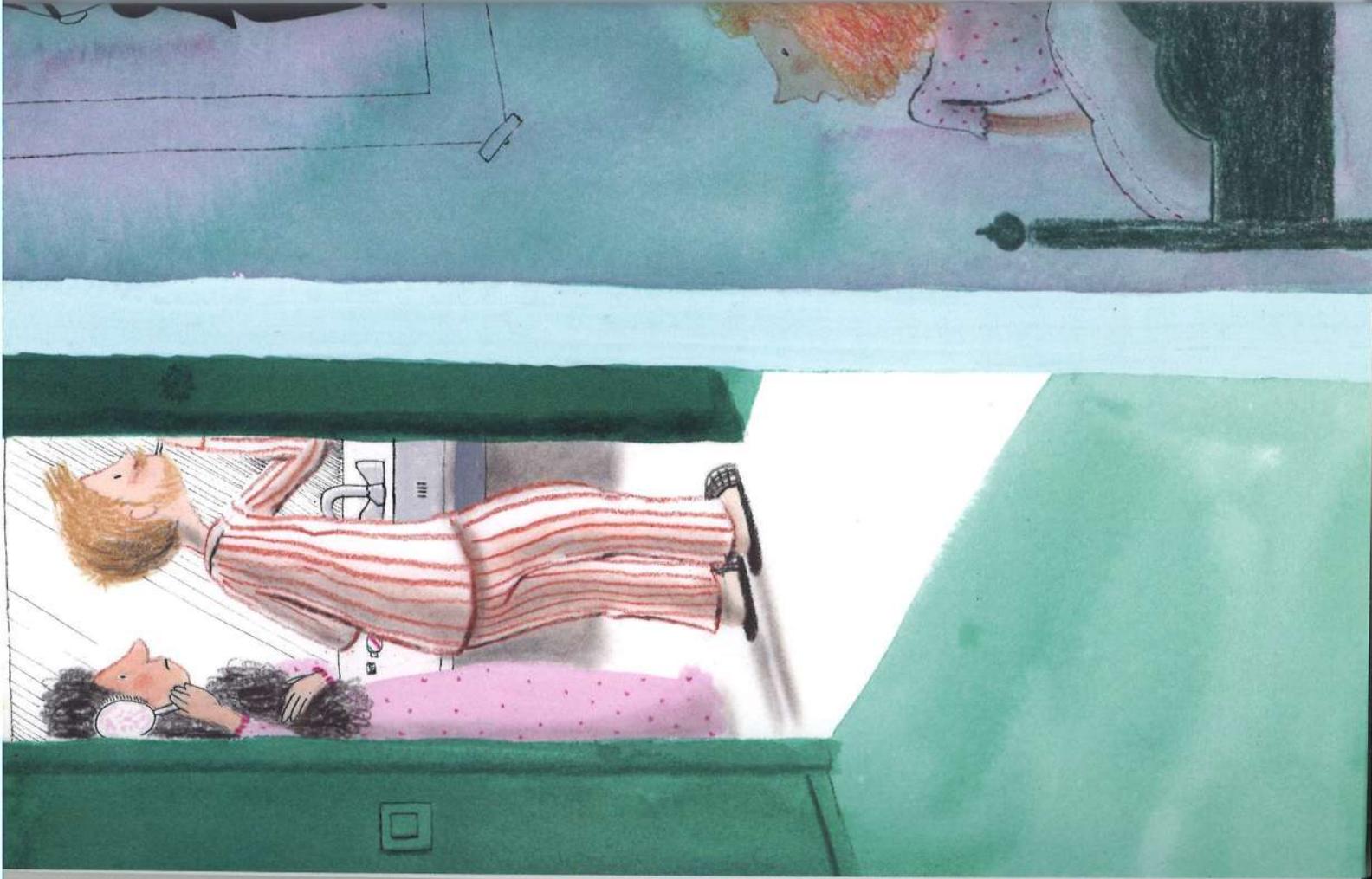
'Ja, dat heeft hij toch beloofd', antwoordde mijn moeder op een toontje alsof ze het eerst nog moest zien gebeuren.

'Goed. Daarna kunnen we dan allebei gewoon doorrijden naar kantoor. Ik hoop maar dat ik alles afgewerkt krijg voor we op reis vertrekken.' Mijn vader klonkt een beetje wanhopig. Alsof hij nu al wist dat het ijdele hoop was.

'Ach', probeerde mijn moeder hem te troosten. 'Het werk dat blijft liggen is gewoon voor na de vakantie, dat loopt niet weg.'

Ik kon niet verstaan wat mijn vader antwoordde, hij praatte en poetste tegelijk. Daarna ging het over oom Mark.

'Je zou toch denken dat een volwassen man andere interesses heeft', hoorde ik mijn vader zuchten.

‘Mark beseft gewoon niet hoe gevaarlijk hij bezig is’, antwoordde mijn moeder. ‘Als kind spookte hij ook al vanalles uit wat niet mocht.’

‘Ik hoop dat je broer voor één keer zijn verstand gebruikt en hij Floor niet meesleept.’

‘Ssst, probeer te fluisteren, Floor slaapt’, siste mijn moeder. Ik hoorde kastdeuren opengaan en water klateren. Van de rest van hun gefluisterde gesprek ving ik enkel wat flarden op. ‘... heeft ingebroken ... betrapt ... politiebureau ...’

Mijn oom is dus een inbreker. En daar sturen mijn ouders mij heen?

4 INBREKEN

Veel plezier, Floor, tot morgenavond! We zullen je missen!’
Ja hoor, ik geloof het echt ... niet! Ze zijn blijikbaar allebei zo gehaast om mij weg te sturen dat het niet vlug genoeg kan gaan. Nog maar amper heeft oom Mark zijn koekendoos op wielen geparkeerd of ze hebben mijn tas al in de koffer gezwaard. En nu staan ze me allebei krampachtig vrolijk uit te zwaaien.

Ik stap in het autootje van mijn oom, kijk strak in de achteruitkijkspiegel en probeer mijn leugenachtige ouders, die net voor de auto overdreven vrolijk staan te doen, heel hard te negeren.

Oh, wat heb ik echt verschrikkelijk géén zin in deze opgedrongen logeerpartij.

'Hoi, Floor. Dat is lang geleden hé? Zeven maanden alweer! De tijd vliegt. Wat ben je veranderd, zeg! Volgens mij ben je ontzettend gegroeid', probeert oom Mark een gesprek met mij aan te knopen. Maar ik ben helemaal niet in de stemming voor beleefd gebabbel.

En wat moet ik hem zeggen?

'Dank je wel, jij ziet er nog altijd even kaal uit?'

Misschien is het beter dat ik niks zeg tot ik wat vrolijker gestemd ben. Dus blijf ik koppig zwijgen.

Op de achterbank zie ik een paar stevige handschoenen, een donkere muts en een volgepropte rugzak liggen. Zit daar het inbrekersmateriaal in? Mijn oom ziet mij kijken.

'Hebben je ouders je verteld over mijn hobby?' wil hij weten. Mijn nieuwsgierigheid wint het van mijn koppigheid.

'Bedoel je dat inbreken?' vraagt ik. Oom Mark knikt enthousiast.

'Ja, zo kun je het ook noemen', lacht hij.

5 GEEN KLEIN KIND MEER

Mijn mond hangt waarschijnlijk open tot op mijn knieën. Echt waar, ik geloof mijn eigen oren niet! Mijn oom is dus écht een inbreker en hij vindt dat de normaalste zaak ter wereld!

Maar oom Mark merkt helemaal niks van mijn verbijstering. Hij blijft maar doorratelen.

'Ik vermoed dat je ouders liever niet hebben dat ik je meeneem als ik er op uittrek? Wat eigenlijk wel flauw is, vind ik, je bent toch geen klein kind meer? Er staat bovendien al een hele tijd een prachtig achttiende-eeuws kasteeltje op mijn verlanglijstje en ik had vandaag eigenlijk een bezoekje op de kalender aangekruist.'

Oom Mark kijkt mij aan en knipoogt samenzweerderig.

'De vorige keer dat ik er was liep er volk rond en dat is niet zo ideaal, ik heb het liefst geen pottenkijkers in de buurt als ik bezig ben.'

Ik staar hem compleet verbouwereerd aan.

'Weten mijn ouders dat jij ... dat ik ... dat je vandaag een kasteel wil ... euh ...', ik stotter, stamel en raak nauwelijks uit mijn woorden.

Oom Mark ziet er verschrikkelijk doodgevoorn uit, een beetje als het saaie boekhouderstypet. Je zou in hem echt helemaal geen misdadiger herkennen. Maar zo zie je maar dat schijn vaak bedriegt. Ik zuig mijn longen vol lucht.

'Weten mijn ouders dat je vandaag dat kasteeltje wil gaan ... euh ... bezoeken?' vraagt ik dan toch.

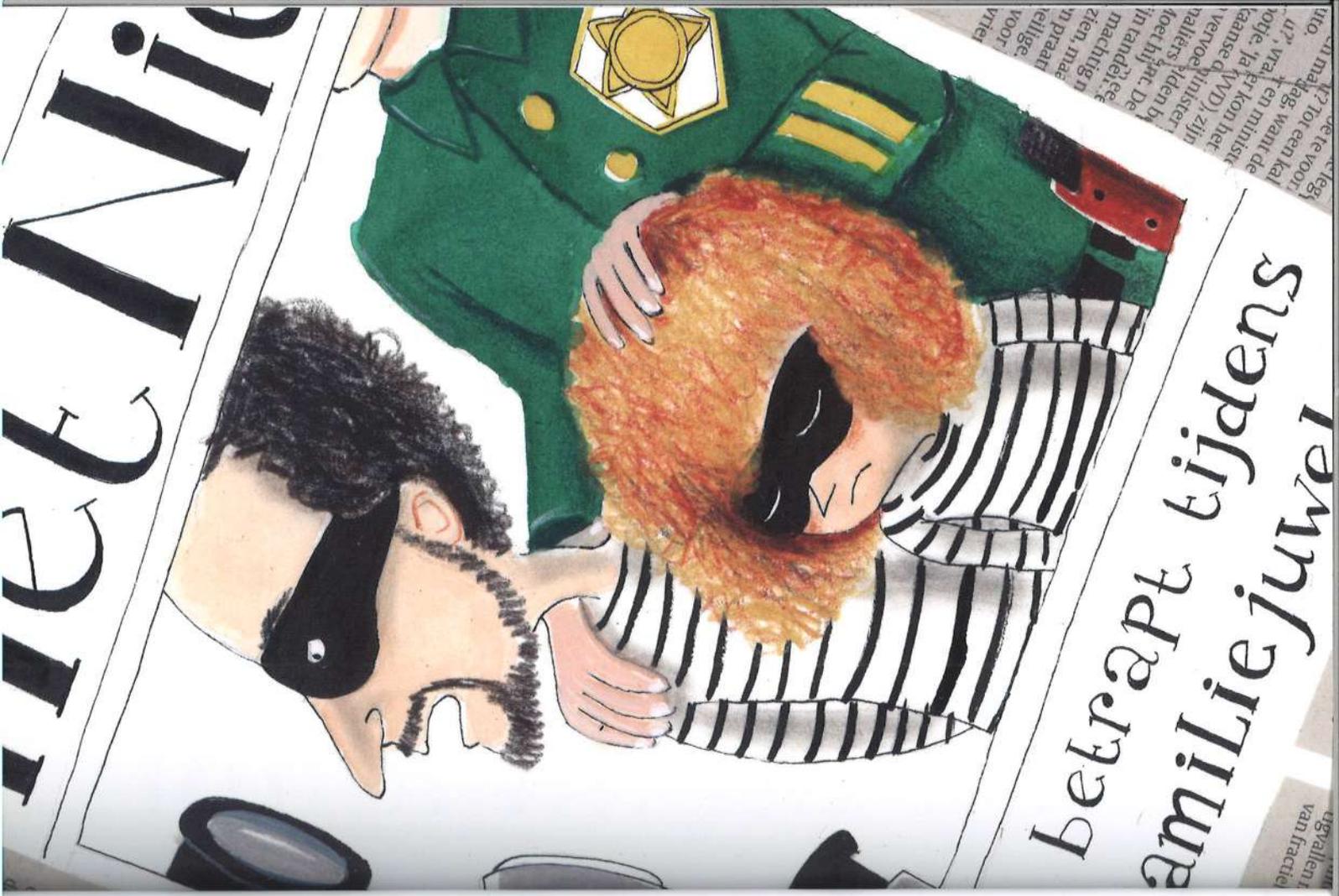
'Tsja, we hebben daar eigenlijk niet echt over gepraat', antwoordt mijn oom en hij haalt zijn schouders op. 'Ik weet dat jouw vader en moeder niet echt gek zijn van mijn hobby, dus vermijd ik het onderwerp liever. Ik zeg altijd: wat niet weet, niet deert', glimlacht hij.

6 MIJN OOM DE INBREKER

Oom Mark merkt nu eindelijk toch op dat ik er nogal overdon-
derd bijzit.

'Moet je jou zien kijken', grinnikt hij. 'Net een goudvis op het dro-
ge!'

Ik klap mijn mond beledigd dicht, maar weet mezelf eigenlijk niet echt een houding te geven. Mijn ouders dumpen mij bij een volbloed crimineel, een echte misdadiger, en ze zien daar serieus geen graten in? Ik snap er niks van. Het ergste is nog dat mijn oom de inbreker van plan is om deze ochtend nog een grote slag te slaan. En dat hij mij gewoon meeneemt op zijn rooftocht! Misschien wil hij me wel gebruiken als uitkijk of als inbrekershulpje bij het versjowen van de buit? Ik krijg het afwisselend warm en koud. Wat als de politie ons betrapt en we gearresteerd worden? Dan ben ik medeplichtig aan diefstal! Ik zie de krantenkoppen al helemaal voor mij. 'Oom en nichtje betrapt tijdens stelen familie-

juwelen van oude kasteelbewoners.' En wat als die kasteelbewoners ons zelf betrappen? Wat als ze besluiten een schot hagel in onze kont te jagen?

Oom Mark maakt zich blijikbaar nergens zorgen over. Er speelt een vrolijk deuntje op de radio.

Een man werd veroordeeld en kreeg levenslang

Met de rijkswacht van dienst moest hij mee naar 't gevang

Toen hij droef in z'n cel stapte zei de cipier

Dat is nog niet zo erg als een cafe zonder bier

Mijn oom zingt vrolijk mee en slaat de maat van het liedje op zijn stuur.

7 KOUDWATERVREES

Ik vind het liedje helemaal niet grappig en zet zonder iets te vragen de autoradio uit.

'Gaat het wel, Floor?'

Oom Mark kijkt bezorgd opzij.

'Ik denk niet dat ik met je mee wil, straks', stamel ik. 'Wat als de politie ons betrapt? Ik heb nog nooit ... ik bedoel, eerlijk gezegd wil ik eigenlijk niet ...'

Maar oom Mark laat mij niet uitspreken.

'Ach meisje toch, dat is gewoon wat ouderwetse koudwatervrees',

sust hij. 'Die twijfel is heel herkenbaar. Ik had ook zo mijn bedenkingen de eerste keer dat iemand mij naar zo'n afgesloten gebouw meenam. Je weet natuurlijk nooit wat er aan de andere kant van dat hek zit. Bovendien waag je je op privé-domein, natuurlijk. Dan speelt er natuurlijk vanalles door je hoofd. Wat als de huisbewaarder opduikt? Of een privé-bewakingsfirma? Of nog erger: een boze huiseigenaar met een luchtbuks of een ander soort geweer? Wat als er een paar waakhonden rondlopen die getraind zijn om inbrekers en vandalen te bijten? Soms hoor je helemaal geen honden blaffen, maar wanneer je dan door zo'n overwoekerd domein sluipt staan ze daar opeens. Ik ben goddank nog maar één keer gebeten door een waakhond. Gelukkig beet dat lelijk mormel niet al te hard.'

Hij schaterlacht. Als dat een poging was om mij gerust te stellen, dan is die grandioos mislukt. Ik heb het gevoel alsof ik elk moment kan flauwvallen.

8 SLAPENDE HONDEN

Na meer dan een uur rijden komen we eindelijk aan op onze bestemming.

Oom Mark parkeert zijn auto langs een verlaten landweggetje aan de rand van een bos.

'Zo, we zijn er!' roept hij opgewekt. Hij klapt het handschoenen-
vakje open en neemt er een paar handschoenen uit die hij meteen
in mijn handen duwt.

'Alsjeblieft, Floor. Deze zijn voor jou, je hebt gelukkig al goede
sportschoenen aan en een stevige spijkerbroek. Het lijkt wel of je
wist wat we gingen doen vandaag', lacht hij. Voor ik kan antwoor-
den, is hij al uit de auto gesprongen. Hij neemt de rugzak van de
achterbank en gooit die over zijn schouder. De muts duwt hij in de
achterzak van zijn broek.

'Kom, Floor, haast je, we moeten nog een eindje stappen door
het bos. Ik parkeer nooit bij de plaats van bestemming. Dat is net
hetzelfde als een visitekaartje achterlaten met je naam op. En we
willen geen slapende honden wakker maken, natuurlijk.'

Hij grinnikt om zijn eigen woordgrap.

Ik kan niet anders dan uitstappen. Het is een hete zomerdag en als
ik in de auto blijf zitten ben ik binnen de kortste keren gestoofd. Ik
smak het portier zo hard mogelijk dicht en hoop dat iemand komt
kijken waar het geluid vandaan komt. Maar er komt niemand kij-
ken. En mijn oom staat te trappelen om te vertrekken.

'Kom mee, Floor', maant hij mij aan. 'Hou je ogen en je oren open
en maak niet teveel geluid.'

9 DIEP HET BOS IN

Met tegenzin strompel ik achter oom Mark aan. Hij rent
door het bos als een paard dat zijn stal ruikt. Ik moet mijn
best doen om hem bij te houden. Rondom mij hoor ik bomen rui-
sen en vogeltjes zingen, ik ruik hout en aarde en iets wat op pad-
denstoelen lijkt, ook al is het zomer. Normaal gezien zou ik heel
erg van dit bos genieten en uitkijken naar boshyacinten, konijntjes
en eekhoornpjes. Maar dit is dus allesbehalve een normale wan-
deling. En we zijn hier niet om van het bos te genieten. We zijn
op dievenpad onderweg naar een kasteel waar blijkbaar iemand
woont waarvan mijn oom vindt dat die best wat van zijn fortuin
kan missen. Ik word misselijk als ik er nog maar aan denk.

Al gauw verlaat oom Mark de wandelpaadjes en sleept hij mij
dieper en dieper het bos in. Waar het bos eerst nog licht en open
was, wordt het nu steeds donkerder en dichtbegroeid. We banen
ons een weg door varens, brandnetels en braambessenstruiken
vol scherpe doornen zich in de stof van mijn jeansbroek haken.
Vloekend pruts ik ze los en prik daarbij mijn vingers. Oom Mark
kijkt over zijn schouder waar ik blijf.

'Spannend hé', fluistert hij enthousiast. 'We zijn er bijna. Maar je
moet wel een beetje voortmaken, hoe later het wordt, hoe meer
kans er is dat er iemand op het domein rondloopt. En dat zou niet
zo fijn zijn. Kijk, daar zie je de kasteeltorens al.'

Ik kijk op en zie spitse torendaken en kanteeltjes opduiken achter de kruinen van de bomen.

10 GEEN ZIN

Het kasteel is prachtig. Het lijkt zo uit een sprookje weggeplukt. Het is indrukwekkend en groots en ... iemands huis. In dat kasteel wonen mensen die er hun liefste bezittingen hebben staan: souvenirs die ze meebrachten van verre reizen, prullen waar herinneringen aan kleven en dure kunst- en verzamelobjecten. Ik durf te wedden dat het die laatste dingen zijn waar mijn oom zijn zinnen heeft op gezet. Dat, en een kluis vol geld en waardepapieren, vermoed ik. Woont er een oud echtpaar? Of een jong gezin met kleine kinderen? En waar hebben die dan hun kamers? In één van die schattige torentjes? Of gewoon op de begane grond? Wat als mijn oom straks die zwarte muts opzet en in hun huis binnenbreekt? Zullen ze hem betrappen en doodsangsten uitstaan? Of zullen ze niks merken en pas de volgende dag ontdekken dat hun bezittingen gestolen zijn? Dat iemand ongezien rondsluip in de enige plaats waar ze zich compleet veilig zouden moeten voelen: hun huis. Zullen ze daarna ooit nog onbezorgd door de gangen durven dwalen? Of zullen ze nog jarenlang alle schaduwen wantrouwen?

Ik blijf staan en besluit geen voet meer te verzetten. Arm of rijk, niemand verdient het om bestolen te worden. Het duurt een tijdje voor mijn oom merkt dat ik hem niet meer volg.

'Hey, Floor, komaan meid, we zijn er bijna', sist hij ongeduldig. 'Schiet op!'

Maar ik schud mijn hoofd.

'Nee, ik heb hier geen zin in. Ik heb nog nooit iemand bestolen en ben niet van plan om daar vandaag mee te beginnen.'

11 URBEXER

Stelen? Heuh, wat ...? Hoe kom je daar nu bij? Oom Mark kijkt me aan alsof ik hem net vertelde dat er achter de kasteelmuur een ufo vol bliepende flikkerlichtjes is geland. Ik vraag me af of hij lang geoeffend heeft op die verwonderde blik. Zet hij die ook op als hij door de politie wordt betrappt? Speelt hij dan ook de vermoorde onschuld?

'Die kluis in mijn handen? Oh, ik ben gewoon maar de slotenmaker en helaas kan ik het probleem niet hier oplossen, daarom neem ik die kluis even mee naar mijn atelier.'

Ik hoor hem het zo beweren.

'Duh, doe normaal!' val ik uit. 'Jij gaat vast gewoon inbreken om wat rond te kijken en daarna ga je eenvoudig weer weg zonder ook

maar het kleinste prulletje mee te nemen. Dat maak je mij echt niet wijs!

Mijn stem trilt van woede en frustratie. Oom Mark sluit zijn ogen. 'Euh ... Ja. Eigenlijk is dat exact mijn hobby, Floor. Dat prachtige kasteel daar,' wijst hij, 'staat al meer dan zestig jaar leeg. Naar het schijnt met nog een heleboel meubels er onaangeroerd in. Met lange gangen vol sierplafonds en onbeschadigde glas-in-loodramen. Een fantastische buitenkans voor een Urbexer zoals ik.' Ik knipper met mijn ogen.

'Een wat?'

'Urbexer', herhaalt oom Mark. 'Dat betekent *Urban Explorer*. Wij bezoeken verlaten gebouwen, gaan er binnen, maken foto's en verdwijnen dan weer. In mijn hobby geldt maar één regel: *Neem enkel foto's mee en laat alleen maar voetstappen achter.*'

12 TIJDSCAPSULE

Ik voel een niet te stoppen kriebellach omhoogkruipen in mijn keel.

'Jij sluipt dus, echt waar, verlaten gebouwen binnen ...'

'... maak foto's en verdwijn dan weer', vult oom Mark mijn zin aan. 'Je meent het', hik ik, wanneer ik mijn ooms serieuze gezicht zie. Ik giechel nu ongenueerd. Eigenlijk vind ik het echt een belache-

lijke hobby, maar dat durf ik niet op die manier te zeggen.

Maar mijn oom knikt ernstig.

'Ja, natuurlijk meen ik het. Het is een fantastische hobby. Mijn eerste gebouw was een verlaten villa hier niet ver vandaan. De post lag er nog gewoon op tafel en wie er ook ooit woonde had zijn pijp en krant op de salontafel laten liggen. Het leek wel of hij elk moment binnen konkomen. Die krant dateerde trouwens van maart 1942, kun je je dat inbeelden, Floor? Dat is midden in de Tweede Wereldoorlog!'

Mijn oom klinkt bij elke zin steeds hartstochtelijker, maar ik snap nog altijd niet wat hij er zo leuk aan vindt.

'Komaan zeg, rondsluipen in vermolmdde oude krotten die op instorten staan, wat is daar nu zo fantastisch aan?' snuif ik, nog steeds ginnegappend. Mijn oom schudt geërgerd zijn hoofd.

'Je kunt niet geloven hoe vaak ik die opmerking krijg', blaast hij.

'Het gaat om de sfeer in zo'n gebouw, Floor. Dat is kippenvel! Op een dag trok iemand voor de laatste keer de deur achter zich dicht en bleef alles wat er stond compleet onaangeroerd achter. Zo'n verlaten gebouw is meer dan een oud krot, het is een tijdscapsule.'

13 OVERSTAG

Ik laat de woorden van oom Mark even bezinken. Het klinkt plots helemaal niet belachelijk of gek meer wat hij vertelt.

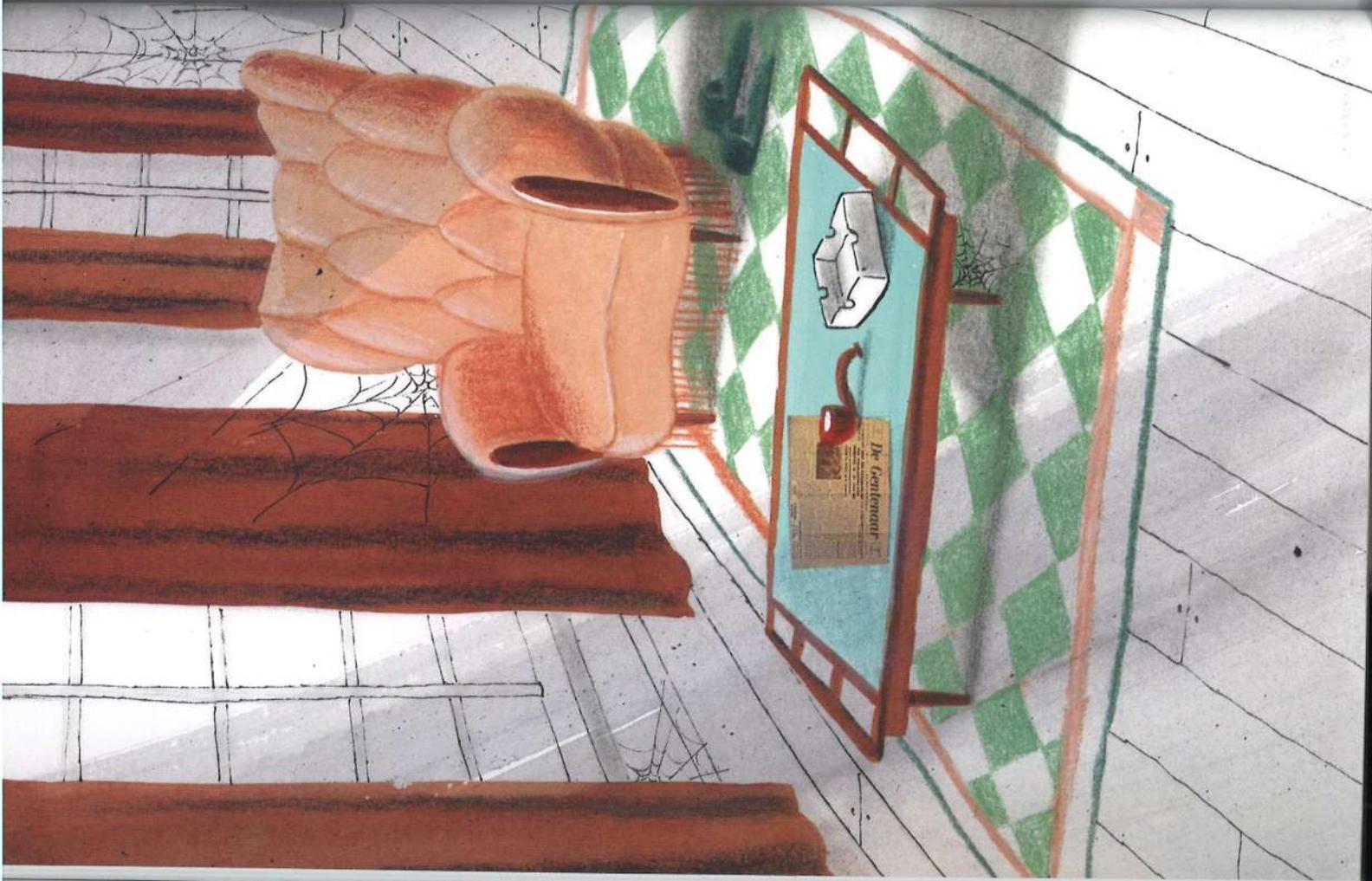
Ik weet wat een tijdsapsule is. Nog geen jaar geleden hebben we op school zo'n kist onder de drempel van het nieuwe gebouw be-graven. Alle leerlingen mochten er een brief of een tekening in-stoppen. Ik schreef over mijn dromen. Over wat ik later wil wor-den en hoeveel kinderen ik denk dat ik als volwassen vrouw zal hebben. Het is de bedoeling dat de kist over vijftig jaar weer op-gegraven zal worden en ik ben nu al benieuwd naar de dag van de opgraving. Wat zal er van onze dromen geworden zijn? En zullen de bordenwissers en het pakje krijt dat de leerkrachten erbij stop-ten erg ouderwets geworden zijn?

Oom Mark merkt dat ik plots niet meer lach.

'Stel je een oude villa voor waar je door slaapkamers wandelt waarin alles nog ligt zoals de bewoners het tachtig jaar geleden achterlieten. Hun pantoffels staan nog naast het bed. Op de kap-tafel liggen haarborstels. Het voelt alsof de bewoners elk moment kunnen binnenwandelen.'

Oom Mark spert zijn ogen wijdopen alsof hij de beelden van zijn hoofd naar dat van mij wil doorstralen.

'Je moet het zien om het te voelen. Kom met me mee, Floor. Je zult er geen spijt van krijgen.'

'Maar je zegt net dat die huizen afgesloten zijn en er niemand binnen mag', sputter ik nog wat tegen. Al weten we allebei dat ik al lang overstag ben gegaan.

14 GEEN DOORGANG

We ploegen verder door braambessenstruiken en brandnetels. Maar nu maak ik me niet meer druk om doornen die in mijn broek blijven haken en in mijn handen prikken. Wanneer we aankomen bij de muur rond het kasteel glijpt oom Mark achter een grote vlinderstruik. Hij gebaart dat ik moet volgen. 'Hier heb ik de vorige keer een doorgang gemaakt', wijst hij en hij schuift een houten plaat weg. Er verschijnt een klein raampje in de muur.

'Als je een beetje lenig bent raak je hier makkelijk doorheen', fluistert hij. 'Kom, dan geef ik je een voetje.'

Ik ga tegen de muur staan en stap op oom Marks hand. Hij duwt me omhoog en ik trek mezelf door het raampje naar de andere kant van de muur.

'Hier neem aan', geeft oom Mark zijn rugzak aan me door.

Daarna wurmt hij zichzelf ook door het kleine raampje.

'Ik hoop zo dat vandalen dit kasteel nog niet ontdekt hebben', fluistert hij wanneer hij naast mij op de grond neerploft.

'Het is vreselijk om te zien hoe ze pareltjes van gebouwen toetakelen. Ze spuiten de muren vol graffiti, stoken vuurtjes en laten overal hun afval achter. Het is om te huilen soms. Maar kom, dan gaan we kijken.'

Ik volg oom Mark op de voet en merk dat mijn hart steeds sneller begint te slaan. We horen hier niet te zijn. De bordjes 'Geen doorgang' en 'Privé-domein', zijn duidelijk genoeg. We zijn indringers en als de politie ons betrapt worden we zonder pardon opgepakt.

15 HONDEN

Met al mijn zintuigen op scherp sluip ik door het hoge gras door twijfels. Wat doe ik hier eigenlijk? Het komt allemaal door mijn oom met zijn mooie verhaal over een tijdscapsule! Sluip ik hier door een overwoekerde tuin van een verlaten kasteel ... De graspollen doen mijn ogen rood opzwellen en ik stik haast in mijn pogingen om vooral niet luidop te niezen. Ik wil niemand alarmeren, en zeker geen woeste hond, want daar ben ik eigenlijk nog het meest bang voor. Tijdscapsule of geen tijdscapsule, ik wil niet verscheurd of opgevreten worden door een uitgehongerde waakhond. Het idee alleen al bezorgt me maagkrampen.

'Zouden we niet beter terugkeren?' fluister ik met een fijn stem-

metje. Oom Mark draait zich verrast om.

'Waarom? We zijn bijna binnen.'

Hij heeft gelijk, we zijn ondertussen al halverwege de muur en het kasteel, nog maar enkele meters en we staan aan de deur. Maar dat kan me nu even niet schelen want in mijn hoofd zie ik steeds engere hellehonden opduiken. Ze grommen, trekken hun lip dreigend op en tussen hun snijtanden door drupt dik kwijl op de grond. Ik weet dat het allemaal tussen mijn oren zit, dat werd mij al honderd keer verteld de voorbije jaren, maar ik kan het niet helpen.

'Ik ben ontzettend bang van honden', klaag ik.

Oom Mark gniffelt. 'Ontspan maar. Hier zit alvast geen hond, anders hing die nu al aan je broek. Dus dat is alvast opgelost. Angst voor spinnen was een veel groter probleem geweest.'

16 DEURTJE

'Spinnen?' piep ik benauwd.

Maar oom Mark hoort mij allang niet meer. Hij sluipt steeds dichterbij naar de achtergevel van het kasteel toe. Het lijkt wel of hij precies weet waar hij heen moet, maar hij is hier natuurlijk al eens eerder geweest.

'Kijk, zie je die brede trap naar dat zonneterras daar?' wijst hij.

'Daar waar die waterspuwers staan?'

Met mijn blik volg ik de richting waarnaar zijn vinger wijst en ik knik.

'Wel, daar liepen vorige keer een paar potige kerels rond, waarschijnlijk ingehuurd door een beveiligingsfirma om vandalen en krakers van het domein weg te houden. Met die mannen wou ik echt geen ruzie krijgen, dus ben ik maar op mijn stappen teruggekeerd. Maar nu lijkt de kust veilig. Ik vermoed dat ze maar een paar keer per dag hun ronde doen. Dus als we vlug zijn hoeven we ze niet tegen te komen.'

Oom Marks stem klinkt gejaagd en zijn ogen glimmen.

'Vandaag raken we zeker en vast binnen!' klinkt het geestdriftig. 'Dus we gaan gewoon langs die brede trap omhoog en sluipen dan door de dubbele ramen op het terras naar binnen?' vraag ik naïef. Maar oom Mark schudt zijn hoofd.

'Neen gekkie, dat zou te veel opvallen. Onder die brede trap zit een piepklein deurtje, dat moeten we hebben.'

Ik laat de informatie even bezinken. De rode looper mag ik alvast vergeten, er staat waarschijnlijk gewoon een beschimmelde kelder op het programma. Fantastisch.

17 PRACHTIG

We sluipen verder naar het kasteel toe. Ondanks de spanning die die ik nog steeds voel ben ik geweldig onder de indruk van de brede gebeeldhouwde trap die naar het terras achteraan leidt. Er zitten scheuren in de treden en er groeit onkruid tussen de vele barsten. Op sommige plaatsen zijn er hele stukken afgebrokkeld en rond de leuning slingeren klimop en winde zich een weg naar boven, maar toch is en blijft de trap van een indrukwekkende schoonheid. Ik gaap er met open mond naar.

'Floor, doorlopen', sist oom Mark.

Ik doe wat hij zegt en zie nog net hoe hij de kelder binnenglijpt. Snel volg ik hem naar binnen. Het deurtje valt kreunend achter ons dicht.

Grote bestofte webben trillen aan het plafond en strekken zich als klevrige hangmatten uit voor vieze ruiten. Ik zie voorlopig geen enkele spin, maar het lijkt wel of ik er minstens een dozijn over mijn hoofd en langs mijn ruggengraat omlaag voel kruipen. Zo snel als ik kan, volg ik oom Mark die blijikbaar iets ontzettend interessants heeft gezien. Hij gooit zijn rugzak op de grond en haalt er een statief uit.

'Prachtig! Prachtig!' roept hij de hele tijd. 'Zie die lichtinval. Perfect! Dit wordt een subliem shot!'

Subliem betekent uitstekend, dat weet ik gelukkig wel.

Dus nu ben ik erg nieuwsgierig naar wat het is waar mijn oom zo

van onder de indruk is. Ik wurm me langs hem heen en wanneer ik het eindelijk zie, geloof ik mijn ogen niet.

18 KAK

De lens van mijn oom is gericht op een klein kamertje en in dat klein kamertje zie ik een plank met een gat dat is afgesloten door een houten deksel met handvat.

'Een vuilnisbak?' roep ik ongelovig uit.

'Ga je een foto nemen van een ouderwetse vuilnisbak?!'

Ik weet dat rollen met je ogen en tegelijk diep zuchten echt ongelofelijk onbeleefd is, maar ik kan het niet helpen. Staat mijn oom hier in volle aanbidding zijn fototoestel te richten op soort van afvalcontainer uit de vorige eeuw. Niet te geloven! Zijn we daarvoor een verwilderd bos doorgeploeterd, door een krap raam geklauterd en dwars doorheen een verboden domein geslopen?

'Dit is geen vuilnisbak, Floor', verbetert mijn oom me. 'Het is een toilet. Een echt authentiek toilet, zonder spoelmechanisme. De plas en de ... euh ... jeezewetwel vallen gewoon in een diepe put. Een beerput heet dat. En dit hier', wijst hij op de houten plank met het deksel, 'heet de poepdoos'.

Mijn oom is blijkbaar een geschiedenisfanaat, ofwel weet hij gewoon erg veel over pies en kak, want hij ratelt maar door.

'Zo'n put met uitwerpselen raakte natuurlijk ook wel eens vol, dus moest die geleegd worden en met de inhoud werden dan de groentetuinen bemest. Vooral spinazie schijnt er beter van te groeien.' Ik geloof mijn oren niet. Het is nog erger dan ik dacht. Sta ik hier in een mufte kelder vol spinnen en ander ongedierte te wachten tot mijn oom de juiste lichtinstelling gevonden heeft om een kakput met een deksel te fotograferen en krijg ik er nog een geschiedenisles bovenop!

19 WOW!

Halleluja! Eindelijk is de foto gemaakt. Of eigenlijk moet ik zeggen: 'de foto's'. Volgens mij heeft oom Mark wel twintig foto's gemaakt van die onnozele poepdoos. Dat belooft voor de rest van het huis, want echt waar, als hij elk prulletje zo uitgebreid zal fotograferen, zijn we hier voor het donker zeker niet buiten! Terwijl oom Mark het statief dichtklapt en de lens van het fototoestel losschroeft, krijg ik de ongelofelijk idiote ingeving om eens onder dat putdeksel te loeren. Ik weet niet wat ik verwacht te zien, eigenlijk ben ik gewoon nieuwsgierig.

Ik hoop dat de put leeg is, want ik wil wel eens weten hoe diep die drollen vroeger vielen en hoe diep ze met hun emmertje moesten vissen om achteraf de mest eruit te vissen. Ik vraag me ook af wie

de gelukzak was die die taak kreeg toebedeeld? De tuinman? De meid? Of de staljongen? Wie het ook was, het zal in elk geval niet zijn of haar favoriete opdracht geweest zijn.

Met, voor de zekerheid, dichtgeknepen neus schuif ik het deksel opzij. Klaar om weg te springen mocht er plots een leger acht-potigen uit die put kruipen. Maar er kruipt niks uit die put en wanneer ik naar beneden kijk merk ik dat de put ook helemaal niet leeg is. Wow! Niet te geloven wat ik hier ontdek! Dit had ik helemaal niet verwacht!

'Oom Mark' roep ik. 'Kom kijken! Dit moet je, echt waar, met je eigen ogen zien!'

20 VERSTOPT

Oom Mark lijkt al net zo stomverbaasd als ik. Hij kijkt met grote ogen naar de blauwe kunststof ton die aan een grote haak in de put hangt. De ton is voor minstens tweederden gevuld met spullen verpakt in bubbeltjesplastic.

Oom Mark grijpt in de ton en haalt er een pakketje uit. Uit zijn rugzak neemt hij een zakmes waarmee hij het pakje opensnijdt en het wordt al gauw duidelijk dat het om het allernieuwste model iPad gaat. In een ander pakje ontdekken we een laptop.

'Hoe komt al die dure apparatuur hier in die put terecht?' vraagt oom Mark zich luidop af.

'Misschien zijn de eigenaars van dit kasteeltje op reis en hebben ze hun spullen hier verstopt voor inbrekers?' opper ik, ook al vind het ik het zelf erg onwaarschijnlijk klinken. Oom Mark schudt zijn hoofd. Hij grijpt in de ton en haalt er een tablet uit die vakkundig in bubbeltjesplastic is gewikkeld. Er staat een code op het plastic geschreven.

'Zie je dit', wijst hij. 'Dit doen gewone mensen als jij en ik niet als we onze spullen verstoppem voor inbrekers. En heb je al gemerkt hoe alles in deze ton op identieke wijze verpakt is? Bovendien wonen de eigenaars van dit kasteeltje in het buitenland. Toen de laatste bewoner stierf erfde zijn neef dit kasteel, maar die neef woont op een grote ranch in Canada. Die man is dan wel de eigenaar van het kasteeltje, maar hij is hier waarschijnlijk nog nooit geweest. Deze spullen werden niet verstopt voor inbrekers, ze werden verstopt dóór inbrekers. Dit kasteel is waarschijnlijk het hoofdkwartier van een criminele organisatie.'

Oom Mark stopt de tablet terug in de ton en met een klap zet hij het deksel weer op de put.

'Floor, we moeten hier echt zo snel mogelijk weg!

21 ALS RATTEN IN DE VAL

Oom Mark is nog maar amper uitgesproken of we horen grind knarsen buiten. Er worden dingen versleept en ik hoor gedempte stemmen onze richting uitzweven. Even blijven oom Mark en ik als bevroren staan, terwijl we elkaar met grote schrikogen aanstaren. Ik kijk opzij en zie schimmen bewegen voor het vieze kelderraam, ze worden steeds groter en groter. Ik hoor voetstappen op de bemoste trap treden net voor het kelderdeurtje. Daarbuiten lopen mensen en ze komen onze richting uit.

'Floor!! Flug, naar boven!'

Oom Mark is de eerste die in actie schiet, Hij duwt me naar de hoek van de kelder waar een smalle houten trap langs de muur omhoog loopt.

'Haast je en blijf aan de kant van de wand, die trap is niet meer erg stabiel, ze hangt al wat door', sist hij. Maar ik ben veel te bang om ongerust te zijn over een wankel trap. Als een speer schiet ik omhoog met oom Mark hijgend op mijn hielen. Ik draai aan de koperen knop die op de deur bovenaan de trap zit en hoop en bid dat die niet op slot zit. Het deurtje bovenaan de trap zit gelukkig gewoon los en ik stuif erdoor, dicht op de voeten gevolgd door oom Mark. We hebben het nog maar net achter ons dichtgeklapt of we horen al voetstappen en geschuifel in de kelder onder ons. Ik maak een kommetje om mijn neus en mond, doe mijn best om trager en

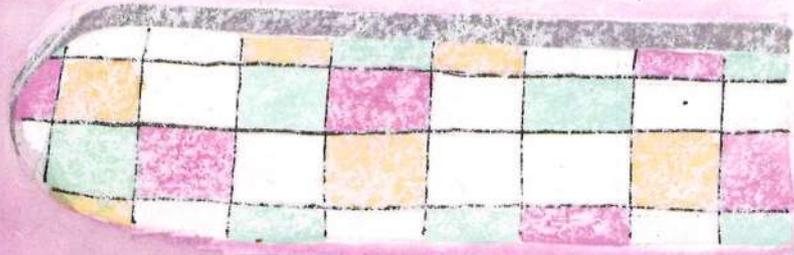
stillter te ademen. Ik hoop en duim dat de boeven ons hierboven niet ontdekken, want we zitten als ratten in de val.

22 NIET BEWEGEN

We zitten gebukt achter de deur in een gang met hoog plafond. Het plafond moet ooit erg mooi geweest zijn met prachtig gevormde sierranden. En gipsen engeltjes rond een haak waar waarschijnlijk ooit een kristallen luster hing. Nu zijn er gaten in het gipswerk waardoor je kleine latjes en paardenhaar ziet zitten. En er zijn hele brokken pleister naar beneden gevallen. In de muur zitten wel nog prachtige glasramen, waardoor het zonlicht in gekleurde banen over de vloer valt.

Op eender welk ander moment zou ik met volle teugen genoten hebben van het stof dat door de gekleurde banen licht heen danst, maar nu ben ik alleen maar aan het doodgaan van angst. Ik krijg kramp ter hoogte van mijn knie en wil mijn been even strekken, zodat ik mijn spieren en pezen wat kan ontspannen, maar oom Mark schudt zijn hoofd.

'Niet bewegen', gebaart hij en hij wijst naar de vloer. Ik snap meteen wat hij bedoelt. De oude vloer bestaat uit lange witgeverfde planken. Ze zijn al erg oud en sommige liggen niet helemaal recht

meer. Als ook maar één van die planken kreunt of kraakt, dan horen de boeven in de kelder dat meteen.

Geen idee wat ze zouden doen mochten ze ontdekken dat wij hier boven zitten. Maar ik heb geen zin om het uit te vissen. Kramp of geen kramp, ik moet stil blijven zitten. En vooral niét bewegen!

23 HET MEEST VERSCHRIKKELIJK DENKBARE

Ik zit dus stokstijf stil, beweeg niet, adem amper en durf zelfs bijna niet te denken. Bang dat het minste of geringste geluidje de misdadigers in de kelder onder ons zal alarmeren. De vloer onder ons houdt in elk geval niet veel geluid tegen.

Ik hoor de boeven praten. Ze lijken ergens ruzie om te maken. Maar ik versta geen woord van wat ze tegen elkaar zeggen. Spreken ze soms een vreemde taal, of is het gewoon dialect? Ik heb echt geen idee, ze spreken in elk geval in korte snauwerige zinnen en het lijkt wel of niemand van hen ooit de kans krijgt om helemaal uit te spreken.

Ik hoor hoe het deksel boven de put opzij wordt gelegd en hoe het plastic van de ton tegen de stenen wand schraapt en schuurt. Ze hijsen de zware ton vol tablets en computers uit het gat en zetten hem met een luide bonk op de grond.

Weer klinken de snauwerige stemmen, maar nu iets stiller dan

daarnet. Ze lijken met elkaar te overleggen. Stoppen ze extra gestolen goed in de ton? Of maken ze de ton net leeg? Het interesseert mij eigenlijk niet. Het enige dat ik wil is dat die rotboeven voortmaken. Dat ze inpakken en wegwezen. Weg uit de kelder, weg uit de tuin van dit kasteel, maar vooral heel ver weg van ons bedden. En dan opeens gebeurt het meest verschrikkelijk denkbare ...

24 GAGNAM STYLE

Mijn moeder belt me op mijn smartphone.
Oppa Gangnam Style.
Gangnam Style.

Het knalt plots ontzettend luid door de lege ruimte.

Op, op, op. Oppa Gangnam Style. Gangnam Style.

Het galmt door de gang en weerkaatst tegen de eeuwenoude wanden. Het stof trilt uit de muren en spinnen rennen geschrokken weg. Ik krijg ter plaatse een halve hartverzakking en het lijkt wel of de ogen van mijn oom plots op steeltjes zitten.

Als een krankzinnige grabbel ik naar mijn smartphone en probeer het volume uit te zetten, maar mijn handen beven en ik duw op al de verkeerde toetsen. 'Mama belt' staat er in hoofdletters

op het scherm. Alsof ik dat nog niet doorhad. Het hele scherm is trouwens gevuld met een foto van mijn vrolijk lachende moeder.

Op, op, op. Oppa Gangnam Style Eh, sexy lady. Op, op, op. Oppa Gangnam Style

De ringtone van mijn smartphone klonk nog nooit zo doordringend. Ik blijf drukken en wissen en knijp zelfs keihard in mijn toestel, alsof dat wat uitmaakt. En wanneer ik het geluid eindelijk heb uitgezet, hoor ik in de kelder iemand brullen, direct gevolgd door het zware geroffel van voetstappen die onze richting uitdreunen.

Ik doe het bijna letterlijk in mijn broek. Van schrik kan ik even gewoon niet meer bewegen. Gelukkig is oom Mark er en hij wacht niet tot de boeven ons bij ons nekvel grijpen. 'Weg hier!' sist hij, en hij trekt mij met zich mee.

25 LIFTJE

Oom Mark sleurt me aan mijn arm door de gang, door een deur en nog een deur, door een bestofte kamer waar oude zetels staan, tafeltjes en grote kasten, nog verder door een lange gang en weer langs een slingerende trap omhoog. Er lijkt geen einde te komen aan alle kamers en gangen in dit kasteel, maar

ik heb geen tijd om alles te bewonderen. Het enige wat ik denk is dat we niet snel genoeg zijn: binnenkort zullen de boeven ons inhalen. Ze zijn met meer en ze zijn sneller dan ons. Het lijkt wel of mijn oom hetzelfde beseft, want opeens rent hij niet meer verder. 'Hierlangs!' fluistert hij en voor ik beseft wat er gebeurt duwt hij mij door twee kleine klapdeurtjes in de muur recht in een soort van mini-liftje. In dit liftje werd vroeger vast het eten en de koffie vanuit de keuken naar de kamers boven gehesen. Ik pas er maar net in. Het is stoffig, krap en donker in het liftje en de lucht is er erg bedompt, waardoor ik maar moeilijk kan ademen.

Onder mijn handpalmen voel ik brokjes en gruis. Zijn het steentjes, kruimels, of dode beestjes? Ik heb geen tijd om na te denken, geen tijd om te protesteren en al helemaal geen tijd om te aarzelen.

De deurtjes klappen dicht en ik voel hoe het liftje een stukje zakt. Ik zit nu helemaal alleen in het pikdonker. Ik zit vast.

26 ALLEEN POLITIE

Het geroffel van voetstappen stopt op een paar meter van waar ik zit in mijn krappe liftje in de muur. Ik luister ingespannen naar het kraken van de vloerplanken en hoor hoe oom Mark omsingeld wordt door minstens drie of vier mannen. Ik zou willen dat de vloer onder hun gewicht doorzakt en dat oom Mark dan, net als in de filmpjes, nog net op een laatste stuk balk blijft staan terwijl de misdadigers schreeuwend een paar verdiepingen lager kukelen en daar met gebroken nekken op de grond blijven liggen. Maar zo gaat het niet in het echt natuurlijk. De stemmen van de boeven en van oom Mark klinken gedempt, maar ik versta alles wat ze zeggen.

'Hallo. Ik weet dat ik hier eigenlijk niet hoor te zijn, maar ik kom hier alleen maar rondkijken', hoor ik oom Mark zenuwachtig uitleggen.

'Ik ben een Urbexer, een Urban Explorer. Dat is een onderzoeker van verlaten gebouwen, ik ben dus geen vandaal. Ik weet dat dit kasteel privébezit is en ik mij op verboden terrein bevind, maar ik heb niks beschadigd, dus het is niet nodig om contact op te nemen met het politiebureau.'

Wat slim! Hij doet alsof hij denkt dat de boeven veiligheidsagenten zijn.

'Ben je alleen? Wij hoorden nog iemand.'

'Ik ben alleen', liegt oom Mark. 'Maar ik ga nu direct weer weg

en ik kom ook niet meer terug, dus het is echt niet nodig om de politie te bellen.'

Hoor ik dat goed? Zei hij die laatste drie woorden net iets luider?

'Politie te bellen.'

Oom Mark geeft mij een boodschap door!

27 POLITIE

Ik neem mijn smartphone, voer met bevende handen de ontgrendelcode in en ontdek twee sms'en en vier gemiste oproepen van mijn moeder.

FLOOR? WAAROM ANTWOORD JE NIET?

FLOOR? WAT IS ER AAN DE HAND?

ALLES OK? LAAT MIJ IETS WETEN!

Die laatste sms klinkt erg dwingend, mijn moeder zal ondertussen al in alle staten zijn, maar ik heb nu geen tijd om me daar om te bekommeren. Ik veeg de sms'en weg en druk zo snel als ik kan het noodnummer in. Met mijn handen vorm ik een schelp rond de smartphone en rond mijn oor en mond, maar nog heb ik het gevoel dat de kiestoon te horen is voorbij het liftje en de muur die mij van de boeven scheidt.

'Politiezone centrum-stad, waarmee kan ik u van dienst zijn?'
Ik zou willen gillen en schreeuwen dat we bedreigd worden door gevaarlijke criminelen in een verlaten kasteel ergens in een afgelegen bos, maar ik wil niet dat de boeven mij ontdekken.
'Help!' fluister ik, en ik hoop dat ik luid genoeg spreek, zodat de agent aan de andere kant van de lijn hoort wat ik zeg.
'We worden bedreigd door inbrekers in het verlaten kasteel in het Kellengoedbos. Kom alsjeblief zo vlug mogelijk, die mannen zijn gewapend. Ze hebben revolvers en messen.'
Dat laatste lieg ik omdat ik hoop dat de politie dan sneller komt. Maar terwijl ik het zeg voel ik mij misselijk worden van angst. Wat als die inbrekers écht wapens bij zich hebben?!

28 STINKENDE ZAAKJES

Nog voor ik het gesprek met het politiebureau kan afronden, voel ik het liftje met kleine schokjes terug omhoog gaan. In paniek gooi ik mijn smartphone in de hoek. Net voor de liftdeurtjes opengaan, wordt het scherm van mijn smartphone donker. Ik heb het gesprek nog niet afgebroken, dus met wat geluk kan de agent aan de andere kant van de lijn alles horen wat er nu gebeurt. Ik hoop en bid dat de boeven mijn toestel niet ontdekken. 'Jij daar! Uit die lift! Nu!'

Eén van de boeven trekt me hardhandig uit het liftgat.
'Doe dat niet!' schreeuw ik overdreven luid. 'Laat me met rust!'
Mijn benen zijn nog stijf van het dubbel toegeklapt zitten en ik val voorover op de vloer. Mijn oom schiet vooruit om mij te helpen, maar hij krijgt meteen een klap, ik zie hoe hij geschrokken naar zijn hoofd grijpt en verwaasd tegen de muur neerploft.
'Uilskuikens!' brult de breedste van de bende. 'Denken jullie nu echt dat we niet hoorden dat jullie met twee waren. Ik veronderstel dat jullie wel meer gezien hebben dan alleen maar wat antieke meubelen, hé? Een tonnetje vol dure tablets misschien? Denk je dat ik niet zag dat het deksel op de put niet helemaal meer over het gat lag? En dan de opengesneden pakjes in de ton ... Jullie konden het niet laten om je nieuwsgierige neus in stinkende zaakjes te steken, hé? Wel, dat hadden jullie beter niet gedaan!'
Die laatste zin blijft dreigend tussen ons in hangen. Het ziet er voor oom Mark en mij niet goed uit.

29 TORENKAMER

‘Ik weet niet waar jullie het over hebben’, probeert mijn oom nog. ‘Wij kwamen hier gewoo ...’
‘Wafel dicht!’ blaft de grootste van de bende. ‘Denk je dat we achterlijk zijn, soms? We dulden geen pottenkijkers en dat is exact wat jullie twee zijn: lastige pottenkijkers die bovendien veel meer weten dan goed voor hen is.’

Hij gebaart naar zijn twee kompanen.

‘Sluit ze op in het kleine torenkamertje. Ik bel de chef, die zal wel weten wat we met hen moeten doen.’

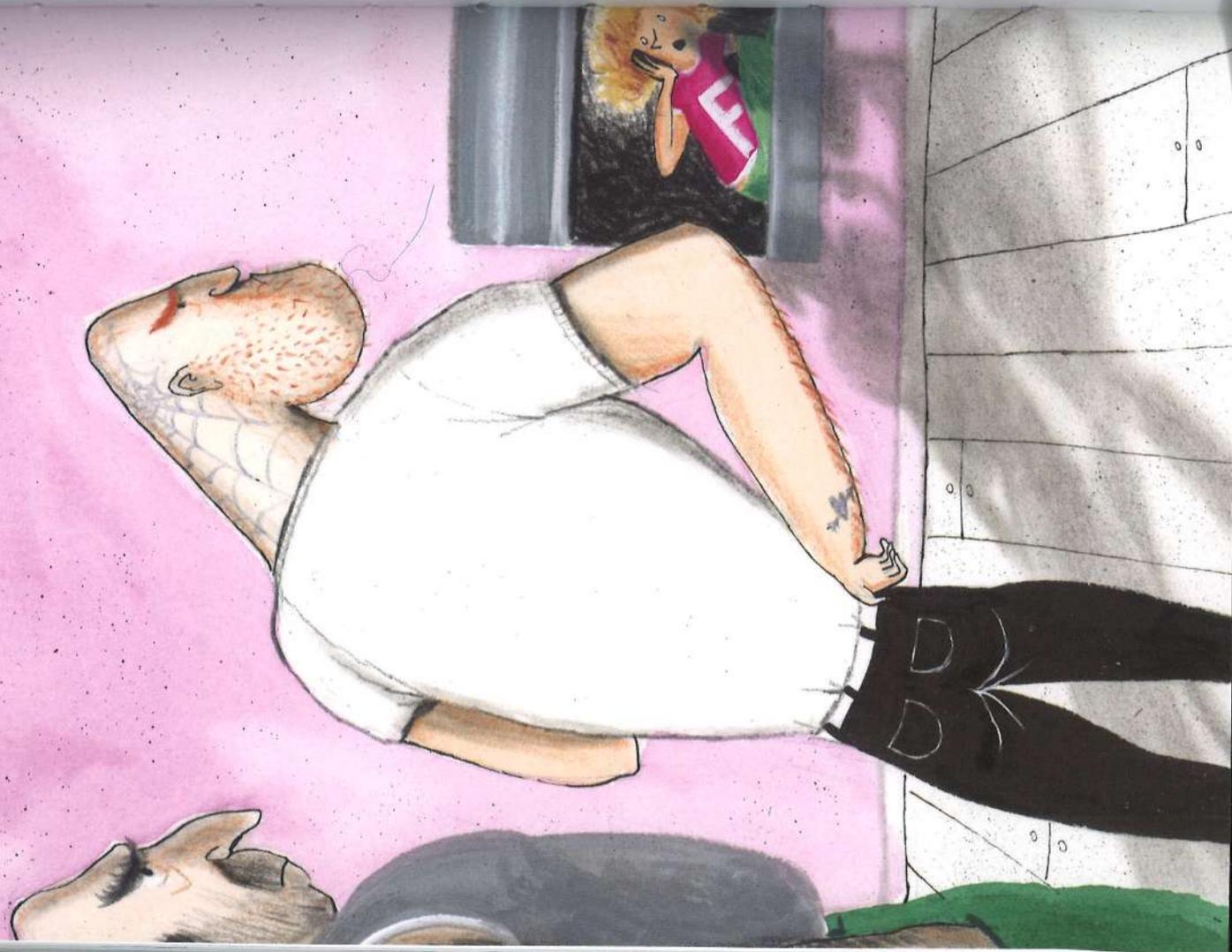
En dat klinkt zo mogelijk nog dreigender dan alles wat hij voordien al zei.

Mijn knieën knikken, ik beef onophoudelijk en ik raak amper de stenen draaitrap op naar het kamertje hoog in de toren. Maar ik moet wel doorstappen, want elke keer als ik stil blijf staan, krijg ik een klap tegen mijn achterhoofd. Vlak nadat ik het kamertje binnenstroompel, wordt ook mijn oom binnengeduwd. Dan hoor ik hoe de deur vergrendeld wordt.

‘Verdorie’, vloekt mijn oom. ‘Ze hebben mijn rugzak afgenomen, met mijn camera en gloednieuwe groothoeklens erin!’

Ik staar hem verbluft en buiten adem aan.

‘Ben je nu helemaal betoeterd?’ val ik uit. ‘Die boeven overleggen nu waarschijnlijk met hun chef hoe ze ons het best onopvallend een kopje kleiner maken en jij maakt je druk om je fotomateriaal!’

Ik sta recht, loop naar de deur en rammel aan de klink. Je zou toch verwachten dat de deuren in zo'n oud kasteel los in hun hengsels hangen? Niet dus! Die vervloekte deur zit muurvast.

30 ONTSNAPPEN

Dankzij mijn moeders favoriete politieserie kan ik wel duizend manieren verzinnen waarop die boeven ons een kopje kleiner kunnen maken en een kogel door ons hoofd lijkt mij nog de vriendelijkste wijze. Ik heb dus echt geen zin om hier te blijven wachten tot ze ons komen halen. Ook oom Mark lijkt vastbesloten om te ontsnappen. Hij neemt een aanloopje en beukt zo hard als hij kan met zijn schouder tegen de deur. Maar die rotdeur beweegt geen centimeter. Ook de vier volgende pogingen mislukken grandoos. De eeuwenoude deur versplintert niet en vliegt ook niet uit zijn hengsels zoals dat in alle films die ik ooit al zag wel het geval is. Oom Mark geeft het op.

'We moeten iets anders verzinnen!' roep ik radeloos.

Maar het lijkt wel of alle vechtlust plots uit mijn oom is verdwenen.

'Hoe wil je hier uit raken?' vraagt hij lusteloos. We zitten minstens vier verdiepingen hoog, dus springen is alvast geen optie.'

'Door het raam langs de klimop naar beneden klimmen?' opper ik.

Mijn oom schudt zijn hoofd.

'Vergeet het, je stort zo naar beneden. Die klimopranken zijn alleen maar sterk genoeg in de fantasie van een filmregisseur. Je zou die criminelen een groot plezier doen door jezelf te pletter te storten. Het is mijn schuld', mompelt hij. 'Ik had je nooit hierheen mogen slepen. Het spijt me.'

Ik wil hem zeggen dat het zijn fout niet is dat die rotboeven hier hun hoofdkwartier hebben ingericht, maar dan zie ik iets waarvan mijn hart een sprongetje maakt.

31 GIJZELAARS

Met mijn mouw en wat spuug veeg ik de kleverige webben en het stof van het raam. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en door de vuile vegen heen tuur ik in de verte. Ik wil zeker zijn van wat ik daarnet dacht te zien. Gelukkig hebben mijn ogen mij niet bedrogen.

'Kom kijken, oom Mark! Daar! De politie is op komst!'

Opgelucht wijs ik naar de politiewagens die met een gierende vaart en loeiende sirenes over het bospad recht naar het kasteel komen gestoven. Van hierboven lijken het wel blauwwitte speelgoedautootjes met zwaailichten.

Oom Mark kijkt over mijn schouder mee.

'Oh, gelukkig!' zucht hij. 'Ik wist niet of je mijn hint wel zou begrijpen. Gelukkig deed je dat wel!'

Ik zie hoe zijn ogen weer oplichten en schitteren. Om zijn mond krult een hoopvolle lach. Hij knijpt me in mijn schouder.

'Floor, je bent een kanjer!' juicht hij.

Maar we weten allebei dat we nog niet gered zijn, want het is goed mogelijk dat de boeven ons komen halen en dan worden we hun gijzelaars. Ik probeer er niet aan te denken. En ik heb helaas mijn smartphone niet meer bij, ik kan niemand om hulp bellen. We kunnen enkel maar hopen dat de politie hier snel is en ze opgewassen zijn tegen die dievenbende. Wanneer we, na wat een hele tijd lijkt, plots stappen horen op de trap en iemand de sleutel knarsend omdraait in het slot, houden we allebei onze adem in.

32 GERED

Oom Mark en ik slaken een oprechte zucht van verlichting wanneer we eindelijk zien we in het deurgat staat. Het is een politieman.

'Alles in orde?' vraagt hij. We knikken opgelucht.

'Geen medisch hulpteam nodig', meldt hij in zijn walkie-talkie.

'Slachtoffers zijn gezond en wel. Na eerste ondervraging begeleidt de politie ons naar beneden. Over.'

Er volgt een hele hoop gekraak en gepiep en een stem meldt dat ze de boodschap hebben ontvangen en dat een sporenteam onderweg is naar het kasteel. Nu ik weet dat ik veilig ben kan ik eindelijk ontspannen. Ik voel hoe mijn spieren verslappen en ik word plots zo ongelofelijk moe dat ik hier ter plaatse zou kunnen slapen. Maar dat kan nu nog even niet en ik wil hier zo snel mogelijk weg. Een tweede agent komt het torenkamertje binnen en hij begint ons onmiddellijk te ondervragen. Wie zijn we? Wat is er gebeurd? Wat deden we hier eigenlijk? Oom Mark vertelt hen alles. Ik pluk mijn gsm uit het lifje en toon de agenten de plaats waar de inbrekers hun buit verstoppten.

'Proficiat!' bromt één van hen: 'Jullie hebben net een grote inbrekersbende helpen oprollen. We zochten deze mannen al een hele tijd.' Oom Mark glimlacht. Ik verdenk hem ervan dat hij vooral blij is dat hij zijn rugzak met fotocamera en groothoeklens terugheeft. En ik sms nu eindelijk mijn moeder.

SORRY MAM. NU PAS JE SMS GEZIEN.

OOM MARK EN IK HEBBEN HET DRUK GEHAD.

ALLES OK HIER

Over auteur Inge Bergh

'Ruggen recht en armen kruisen! Oren spitsen en monden dicht! Flink zijn of de deur gaat niet open!' dreigde de meester één keer per jaar. Achter de deur stond dan een schrijver. En dat was bijna altijd een man met een baard. Hij rookte sigaren of een pijp. Zelfs terwijl hij voorlas in de klas! Mijn liefste wens was schrijfster worden.

Maar bijna geloofde ik dat het niet kon. Want meisjes krijgen geen baard. En ik had wel eens aan een pijp gelurkt, maar meteen daarna werd ik misselijk. Gelukkig ontdekte ik prachtige boeken.

Boeken geschreven door vrouwen! Ik sprong een gat in de lucht en ging meteen aan de slag. Ik schreef tot ik kramp kreeg. En al gauw was mijn eerste boekje klaar! Negen jaar was ik toen. Ik ben nooit gestopt met schrijven. Misschien heb je al één van mijn boeken gelezen? 'Broer Te Koop', misschien, of 'Zie me dan!?' Ik schreef er nog veel meer!

Benieuwd naar mij of naar mijn andere boeken?

Kijk dan maar eens op <http://ingebergh.weebly.com/>.

Andere boeken van Inge in BiB-Box:

- Eet me niet op, uil!
- ◆ Het lijstje van Sjors
- De Griezel

▲ Juf Lief is een dief

■ Vossenstreken

Over illustrator Marieke van Ditshuizen

Marieke van Ditshuizen (Amsterdam, 1977) illustreert en schrijft kinderboeken. Ze heeft een frisse stijl die tegelijkertijd actueel en tijdloos is. Voor elke nieuwe opdracht gaat ze op zoek naar het materiaal en de werkwijze die het beste passen bij de onderwerpen en de sfeer van het verhaal. Ze werkt o.a. met gepigmenteerde inkt, potlood, stempels en collage.